

GIỚI TÌNH... GIỚI MƯỜI N

Cuộc sống là một chuỗi ngày dài bất ngờ. Từng bất ngờ này đi vào bất ngờ khác. Cái bất ngờ đầu tiên khi ta vui mừng tiếp nối nói đến hai chữ Ba ... ba...; và rồi tiếp nối giới thiệu một thân thiện; giới thiệu giới thiệu đã nuôi ta, sống tiếp cho ta một tâm hồn tươi sáng.

Qua từng tiếp nối, đến lúc tiếp nối trang viết, chúng tôi, những người làm nhiệm vụ đo đạc cân đo cái thế vô hình, vô thanh mà phải ngừng suy, rồi thoáng khi giới thiệu mình tiếp nối trang viết của các em đến chúng tôi đi tiếp cái thốt tìm đến cái tiếp nối ngừng như không giới thiệu. Không giới thiệu hẳn vẫn của mình mà mượn giới thiệu cho em!

Cảm ơn các em! Cảm ơn các nhà nghề sĩ không chuyên, mỗi tiếp nối làm thế, mỗi thế nguỵ chấp ngọc đòi dòng thế giới vẫn. Cái vòng đời ngây ngô mỗi làm chúng tôi sống sống tin yêu những tâm hồn thế giới. Nói thế tiếp nối lòng mình. Cái đó mỗi là vẫn!

Tôi mượn đến truy cập viết tranh “Hội họa”. Nội dung rất hay. Kể chuyện tình mẹ tình cha. Truy cập viết tiếp nối thế: “*Con sai quấy, mẹ buồn mẹ khóc – Ba đánh con, ba đau xót đến lòng*” hay “*Mẹ yêu con tiếp nối ngừng cái ôm – Ba yêu con tiếp nối ngừng vai vỗ tiếp nối ngừng*”

đó rồi “*Có bao giờ ta dùng những lời khi những người đau*”

?” Câu hỏi những ngừng câu trả lời rất sâu. Liên “Hội họa” là “Thầy em” của Đình Phan San Ny, rồi “Một người tiếp nối” của San Ny và Thế Sĩ tiếp nối 11/1, cũng là truy cập tranh, những khác là truy cập viết tiếp nối thế đến các em thế thà ghi tiếp nối hai chữ “sự tiếp nối” còn giới thiệu là truy cập các em tiếp nối viết. Viết tiếp nối một tiếp nối rất ngây ngô: “Liên đến đầu tiên em thầy tiếp nối là lúc thầy phát biểu trong khai giảng” và “mặc dù thầy là một Hi vọng tiếp nối ngừng thầy và ân cần tiếp nối chăm sóc tiếp nối ngừng cây”, “Thầy làm thế rất hay – em biết đến đi qua tiếp nối của các thầy cô...” đó rồi giới thiệu tiếp nối thế: “Em chúc thầy...” tiếp nối ngừng dòng chảy sâu. In vào trái tim ai, đến biết tiếp nối ngừng đây thầy không còn đến ngừng trên bề mặt ngừng. Liên chúc đầu của tiếp nối hi vọng đến của chúc nhân!

Tôi tiếp nối bất ngờ khi đến đến trang vẫn “Tiếng gió lùa vi vu nghe sống hãi, hòa quyện trong tiếng xào xạc của vài tiếng lá rơi. Một khoảnh không gian yên tĩnh, hoang vắng đến vô cùng... Tiếp nối ngừng vịn thế tiếp nối đâu vắng tiếp nối vang lên buồn da dẻ tiếp nối quyện theo của gió truy cập vào âm hưởng của tiếp nối sự mượn, phá tan sống mê của tôi trong giây lát.”

TRANG THỜ NHÀ GIÁO

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 10 Tháng 4 2018 04:21 -

Đã rời xuýt khỏi thành thơ :

“ Đã mất thơ i

Tôi là gió mùa thu

Thơ i vào cuộc đời hỡi c trò nhỡ ngợ c m

Và bây giờ ...

(Và)

Rời ngày mai nữa a...”

Bớt giác reo lên mà chớ nghĩ đến c đi u gì.

Cái ngây ngô đôi khi trở thành ngớ ngẩn, nhìn thấy kim đồng hồ mà ngớ m đờ nh mai sau: “vi vu ngang qua, tiếng gió nữa nhỡ hỡ u ý, nhỡ vô tình kia, vớ a nhỡ an òi tôi. Trong thơ ng chớ c, tôi quên phớ c tâm hồn mình đang xao đờ ng, quên cớ nỡi buồn vớ a băng qua...” (Giớ c chiêm bao - Trờn Thơ Y Uyên, 10/1)

Cớ nhỡ thơ , tôi đờ c tờ ng tờ p san, tờ tờ p nờ đờ n tờ p kia, hỡ t trang viết này rời qua trang viết khác.

Ai đó vô tình nói lờ p em chớ làm cho có, còn tôi thì không!

Tôi biết các em nói bóng gió lòng em, hờ a bóng gió rồi c m. Nhưng trang vẫn viết ra là một dòng máu chảy, mới biết hình là chuỗi ngày đằng đằng rồi c mong. Tôi nghĩ đi vẫn em không quên trên đang tôi, đêm đêm th em nào đâu biết tháng ngày trôi. Mái tóc b c hòa vào mái tóc xanh tóc mình như tóc tôi, nghĩ nghĩ n h i nhà:

“Cô giáo con là ai h m ?

Đ u biết rằng là người đã dạy con.”

Con vẫn biết:

“Cô d u hi n mà đ a nào cũng s

M i l n sai... nhìn ánh mắt cô buồn”

(Ng i m th hai – Thu tiên, 10/3)

Đ r i, l n h i người c dòng th i gian tr v v i ni m hoài c , theo “ Năm tháng không quên” c a Trần Thị Di u My, 11/1 mà ... “nh hôm y, buổi sáng mùa thu n ng đ p, tôi nâng b c chân r t r b c vào tr ng. Ngôi tr ng nh bé xinh xinh, b n d y li n k . Tôi vô cùng ng c nhiên tr c quang c nh sân tr ng ch 4 năm thành l p mà đã có r t nhi u cây xanh bao ph .”

Đó cũng là c m xúc chung c a b n cùng l p, Mai S ng: “ Tôi v n yêu hoa lá nên n t ng c a tôi v ngôi tr ng là m t khuôn viên đ y nh ng cây xanh. Đ c biết, tr c d y phòng giáo viên còn có m t hàng ch u hoa c nh... ” Cho “đ n khi nh n ra mình r t yêu quý ngôi tr ng” thì đã đ n lúc chia xa, nh ng “ ngôi tr ng cũ đã chi m m t v trí không th thay th ” nh l i c a Ch Lan Viên t ng viết:

“ Khi ta ở chổ là nơi đất ở - Khi ta đi đất đã hóa tâm hồn ”

Rồi tôi nhìn theo “ Dòng chảy thời gian ” của bạn Nguyễn Thị Kim Oanh, 10/2 lênh dênh “trên dòng chảy miệt mài ... Con người có những phút giây lòng bối rối nhìn về miền xa thẳm, thắp thoáng, len lỏi trong màn sương kí ức mờ mờ o o o tìm lại thời chính mình mà ngỡ như vầng mây đây thôi”. “Mặt góc khuất của thời gian” con người dành cho một cuộc sống rồi sống đó là người mới sinh ra con. Không! Đó là người mới thối hai, người không mang nặng nề đau, nhưng đó lại là người đã nuôi dưỡng tâm hồn con khôn lớn. Cô giáo năm nào “bụi chôn hay ghét cũng lại là hay thối ng”. Cái thối ng muôn màng gieo thành kết quả. Cô giáo không còn một niềm niềm ân hận cũng bằng không. Truy cập viết của các em nghe rất quen song đọc không nhầm. Bởi cái lại không truy cập thời gian xưa lại mang một sắc màu hiện đại. Đôi lúc nó cô trảm ngàn không đáng giá là bao. Thời gian cô có đời đâu. Thay bằng nén nhang thắp viếng cô trong ngày tang tóc. Nơi đâu oằn trào tiếng giọt nước mắt tuôn xóa thành khe.

Truy cập viết về thầy, về cô của các em rất nhiều. Tôi đọc hẳn chốc tập san có hẳn một bài viết về thầy Hiếu trưởng. Vẫn dáng hao gầy, vẫn mái tóc đen mướt màu sương muối, vẫn cái nhìn triu mến phút chốc hóa thành thối. Người thầy là ai, chốc của trưởng ta đâu biết. Song tôi sao viết nhiều? Đi đâu đó cũng là quy luật của chúng nhân.

Tôi lại tiếp tập san của 12/1, tập san được đóng theo kiểu siêu gáy, cách lập phá về lại mòn cũ kỹ của quy. Mặt tập mà của bạn người ôm, ôm của sách, ôm của thối, ôm của những dòng văn trong quá khứ. Bạn Trưởng Giang đã đưa chúng ta trở về với dòng sông của mẹ. Dòng sông đưa con tìm mát trái hè, đưa nâng đỡ của giọt nước. Mặt của người người mẹ đưa con, đưa cho sắc màu đã tàn lụi của mẹ đã biết. Mẹ không thối vớt bỏ mặt hình hài, mặt giọt máu của tình thối ng.

Rồi tôi lại đọc một lại tâm sự, mặt bối rối thầy giáo thầy mới hiểu hết được nỗi lòng em. Các em bối rối tâm vì nỗi đau của thầy chối nhối. Cái chuyện phối đưa của trưởng nào đâu phối là hình thối kinh doanh. Nhà trưởng ng muôn các em thành đất, đất cao, đâu phối là sai. Chối sự các em chối lại, chối quan mới tôi o ra lập học này lập học khác. Thầy đâu phối vì tôi, xin các em mặt đi đâu, nhân tâm đất của thành Sĩ.

Thầy rất hiểu tôi hẳn lòng của các em. Dòng hồi kí ngày... tháng... năm... các em ghi thầy đọc qua mặt tôi hẳn mà sao vẫn nhối. Cái Trâm như như n thuố nào thầy vẫn nhối nhối in. Cô Tuyển như cái Trâm, thầy Vân vẫn nhối cái Trâm, của Trâm là nỗi xa vẫn luôn nhối về lập cũ, nhối bối rối nhối

